

MISTR JAN HUS

PĚT SET LET uplynulo již od té doby, kdy na břehu Rýna vzplála hranice, na níž zemřel velký mučedník pro pravdu, jeden z největších synů národa našeho, muž svatý a bezúhonný, velikán, jemuž v dějinách světa málo nalezli bychem podobných — Mistr Jan Hus. Pět set let uplynulo od těch dob, kdy zničen byl život tak krásný a vznešený a za těch pět set let národ náš prožil leta největší slávy, nejpronikavějšího úspěchu, po němž pak následovalo hluboké pokolení, nevylicitelné utrpení, téměř úplné vyhlazení národa a zase slavné vzkříšení.

Oheň, který vzplál dne 6. července 1415, nedaleko Kostnice na břehu Rýna a zdolal tělesnou schránku velkého učitele pravdy a zástance svobody svědomí, Mistra Jana Husa, neměl té síly, aby zdolal také jeho nauky. Měl byti zastráskujícím příkladem pro všechny ostatní, kteří kladli rozum nad autoritu, ale měl účinek zcela jiný, než se očekávalo.

Strášený čin, kterého dopustil se snem kostnický, vydat Husa na potupnou smrt na hranici, způsobil v srdcích věrných Čechů revoluci a tak také následující byla svědky obrovitého převratu v dějinách Evropy, převratu takového, že nedá se s ním rovnati téměř nic jiného v dějinách světa. Národ český žasl nad nespravedlností, které stal se obětí jeden z jeho členů, muž učený, čistého charakteru, jenž těžil se velké vážnosti.

Hranice v Kostnici rozvřela v srdcích českých plamen vzduchu a nenávisti k věrolomnému králi Sigmundovi, který Husa vylákal do Kostnice a zde nepřičinil se ničím, aby jej od hrozné potupy uchránil. A tato nenávist pak byla příčinou válek husitských, jimiž dostalo se obrození celému českému národu. Za válek těchto země česká zhavena byla cizích vlivů a česká řeč opět vládla v místech, kde po starém právu vládnouti měla.

Kdo by Jan Hus? Proč vzpomínáme na jeho působení nepřetržitě a proč při příležitosti 500. výročí mučednické jeho smrti mělo by všude vzpomínáno býti světlé jeho památky? Proč měl by nám býti stále velkým a následovním hodným vzorem?

Mistr Jan Hus byl neohroženým zástancem pravdy, byl prvním, který prohlásil přesvědčení a svědomí nad autoritu církevní, byl ctitelem spravedlnosti, bojovníkem pro právo a Čechem upřímným, jemuž blaho a prospěch národa šel nade vše ve světě. Hus nebyl Čechem jenom slovy, ale i skutky, jak několikrát to dokázal. Hus rozuměl učení Kristovu jinak nežli tehdejší představitelé církvi, pojímal toto učení lásky a spravedlnosti tak, jak Kristus sám si přál. Hus viděl, že toto učení během let se zvrátilo a že církev, ztím co nabyvala světské moci, oddalovala se stále více a více od učení Nazaretského.

Hus byl jedním ze spoluvůdčů české reformy. Právě ze spoluvůdčů, aniž bychom chtěli význam jeho zmenšovat. Česká reforma nebyla vyvolána jím, on byl jenom jedním z jejích nástrojů. Bylo mnoho vynikajících lidí před Husem, kteří bojovali pro tyto ideály jako Mistr Jan Hus. V Čechách byli to jmenovitě Konrád Wahlenhauser, řeholní kanovník sv. Augustina, Milíč z Kroměříže, jenž často nazývá býti otcem české reformace, Matěj z Janova, fada stoupenec Mistra Jana Husa a později Petr Chelčický, poetický syn českého jihu, a Bratr Řehoř, zakladatel církve česko-bratrské. Mezi těmito reformátory ale Mistr Jan Hus zaujímal místo nejprve.

Mistr Jan Hus narodil se v roce 1369 v Husinci v jižních Čechách z chudých rodičů. V mladém věku vydal se do Prahy, žil zde po vzdělání a zde po způsobu tehdejších chudých studentů vydával se zpíváním a příslušením v kostelích. Hus byl myslí zbožné a do Prahy odebral se s úmyslem stát se knězem. Na universitě v Praze, založené Karlem Čtvrtým, vystudoval fakultu svobodných umění a v roce 1393 stal se bakanem. V roce 1396 pak povýšen

byl na mistra svobodných umění. Od roku 1398 přednášel na pražské universitě. V roce 1400 pak vysvěcen byl na kněze. Tím splněna byla jeho životní touha, neboť toužil po tom, aby mohl se stát kazatelem a přispívati k zlepšení mravní úrovni všeho lidu. K úřadu kazatelskému se delší dobu připravoval a jmenovitě horlivě četl ve spisech Tomy ze Štítného a Mikuláše z Janova, jichž čisté snahy se mu zvláště zamlouvaly.

V roce 1401 zvolen byl Hus děkanem pražské university a v roce následujícím rektorem čili správcem university. Téhož roku stal se také kazatelem v kapli Betlémské, jež v roce 1391 postavena byla na Starém Městě Pražském. Zakladatel této kaple výslovně vyznačil, že v kapli kázáno má býti výhradně česky a v žádném jiném jazyku. Prvním kazatelem v této kapli byl Jan Protiva z Nové Vsi a po něm nastoupil kazatelský úřad Mistr Jan Hus.

Těhdy v církevních věcech panovaly velké nepořádky. Církev, nabyvši velké moci a bohatství, měla obrovitý vliv a tohoto používala zase jenom ku svému prospěchu. Třetina celých Čech patřila duchovenstvu. Církevní úřady a fary, neobyčejně výnosné, prodávány byly za peníze. Mista biskupská a prelátská také se kupovala. Kdo více zaplatil, získal výnosnější úřad anebo faru. Kněží bylo z toho důvodu v Čechách velký nadbytek, neboť měli naději na lepší živobytí než ostatní. Při každém farním kostele v Čechách bývalo od desíti do patnácti kněží. Při velkých chrámech mnohem více a při chrámě sv. Víta v Praze dokonce na 300.

byl na mistra svobodných umění. Od roku 1398 přednášel na pražské universitě. V roce 1400 pak vysvěcen byl na kněze. Tím splněna byla jeho životní touha, neboť toužil po tom, aby mohl se stát kazatelem a přispívati k zlepšení mravní úrovni všeho lidu. K úřadu kazatelskému se delší dobu připravoval a jmenovitě horlivě četl ve spisech Tomy ze Štítného a Mikuláše z Janova, jichž čisté snahy se mu zvláště zamlouvaly.

V roce 1401 zvolen byl Hus děkanem pražské university a v roce následujícím rektorem čili správcem university. Téhož roku stal se také kazatelem v kapli Betlémské, jež v roce 1391 postavena byla na Starém Městě Pražském. Zakladatel této kaple výslovně vyznačil, že v kapli kázáno má býti výhradně česky a v žádném jiném jazyku. Prvním kazatelem v této kapli byl Jan Protiva z Nové Vsi a po něm nastoupil kazatelský úřad Mistr Jan Hus.

Těhdy v církevních věcech panovaly velké nepořádky. Církev, nabyvši velké moci a bohatství, měla obrovitý vliv a tohoto používala zase jenom ku svému prospěchu. Třetina celých Čech patřila duchovenstvu. Církevní úřady a fary, neobyčejně výnosné, prodávány byly za peníze. Mista biskupská a prelátská také se kupovala. Kdo více zaplatil, získal výnosnější úřad anebo faru. Kněží bylo z toho důvodu v Čechách velký nadbytek, neboť měli naději na lepší živobytí než ostatní. Při každém farním kostele v Čechách bývalo od desíti do patnácti kněží. Při velkých chrámech mnohem více a při chrámě sv. Víta v Praze dokonce na 300.

Mezi kněžstvem bujely velké zlořády. Práva kněží byla velika a bylo jich velmi často zneužíváno. Bylo mnoho církevních nešvarů a povstávali proti nim i vynikající církevní hodnostáři, ale hlas jejich byl slabý a naprávy nebylo i při jejich nejlepší vůli docíleno. Císař Karel Čtvrtý sám toužil po nápravě, ale nemohl ji docílit. Prvními, kdož kázali proti rozmařilosti kněžské, byli Konrád Waldhauser a Jan Milíč z Kroměříže. Oba tepali bezohledně nešvary mezi kněžstvem a nekeřtili nikoho. Je přirozeno, že jejich činnost nebyla se tím, kdož se v těchto nešvarech líbali. Církovní mužové této obžalování byli z kacířství, ale p.dali se jim, obhájit.

V blahodárné práci jejich pokračováno bylo dále v jejich stoupeni a hlavně p.k Janem Husem, kterému z počátku dostávalo se podpory od arcibiskupa Zbyňka z Hazmburga. Tento arcibiskup toužil po nápravě v církvi a požádal Husa, aby jej upozorňoval na všechny nešvary. Zároveň pak nařídil, aby konány byly schůze duchovenstva, při kterých kázával proti nešvarům v církvi Hus anebo jiný kazatel, stejného s ním smýšlení. Arcibiskup někdy přitomen byl p.k Janem Husovým a dal mu na jevo svoji plnou spokojenost. Hus získával si přízeň i u dvora královského a sama královna Žofie vyvolila si jej za svého zvědavníka. Lid pražský jeho kázání horlivě navštěvoval a v nich si líbali. K oblíbě Husově představitel přispíval jeho bezvadný život a opravdovost.

Mezi kněžstvem bujely velké zlořády. Práva kněží byla velika a bylo jich velmi často zneužíváno. Bylo mnoho církevních nešvarů a povstávali proti nim i vynikající církevní hodnostáři, ale hlas jejich byl slabý a naprávy nebylo i při jejich nejlepší vůli docíleno. Císař Karel Čtvrtý sám toužil po nápravě, ale nemohl ji docílit. Prvními, kdož kázali proti rozmařilosti kněžské, byli Konrád Waldhauser a Jan Milíč z Kroměříže. Oba tepali bezohledně nešvary mezi kněžstvem a nekeřtili nikoho. Je přirozeno, že jejich činnost nebyla se tím, kdož se v těchto nešvarech líbali. Církovní mužové této obžalování byli z kacířství, ale p.dali se jim, obhájit.

V blahodárné práci jejich pokračováno bylo dále v jejich stoupeni a hlavně p.k Janem Husem, kterému z počátku dostávalo se podpory od arcibiskupa Zbyňka z Hazmburga. Tento arcibiskup toužil po nápravě v církvi a požádal Husa, aby jej upozorňoval na všechny nešvary. Zároveň pak nařídil, aby konány byly schůze duchovenstva, při kterých kázával proti nešvarům v církvi Hus anebo jiný kazatel, stejného s ním smýšlení. Arcibiskup někdy přitomen byl p.k Janem Husovým a dal mu na jevo svoji plnou spokojenost. Hus získával si přízeň i u dvora královského a sama královna Žofie vyvolila si jej za svého zvědavníka. Lid pražský jeho kázání horlivě navštěvoval a v nich si líbali. K oblíbě Husově představitel přispíval jeho bezvadný život a opravdovost.

V Anglii proti zlořádám církevním vystoupil v té době učenec Jan Wiklif a jeho spisy dostaly se také do Prahy, kde hojně byly četeny a mluveno o nich. Hus vážil si těchto spisů nesmírně a byl horlivým jejich čtenářem. Na pražské universitě, kde o k. i. h. Wiklifových často se mluvílo, povstaly pro některé články spory a universita rozdělila se na dva tábory. Jeden z nich se Wiklifův zastával, druhý pak byl proti němu. Hus však některých Wiklifových článků, které považovány byly za bludné, se zastával. Poněvadž přitom neustával v kázání proti rozmařilosti kněžské, podána byla na něho žaloba.

Nový papež uznán byl také arcibiskupem pražským. Arcibiskup však nezměnil se v hůvu proti Husovi a vyzval jej, aby odstál se ze žaloby, která před rukou na něho byla podána. K této žalobě přidružil se navíc a sice, že Hus šťval proti Němcům, dopustil se bludů a drží se spisů Wiklifových, které uznány byly za kacířské. Hus se statečně hájil a ospravedlňoval se. Toho ale arcibiskup nedbal a obžaloval jej u papeže. Papež pak spínomoemil arcibiskupa, aby proti bludářům a vyznavačům učení Wiklifova co nejprísneji zakročil. Hus odvolal se k nástupci papeže Alexandra, Janu Dvacátému Třetímu, a jmenovitě protestoval proti zákazu kázání v kapli Betlémské, snaže se dokázati, že se tím obmezuje svoboda slova božího.

Hus, nedbaje zákazu arcibiskupa, kázal v kapli Betlémské dále, obhajoval spisy Wiklifovy a mluvil proti obmezování svobody slova božího. Arcibiskup obžaloval Husa u papeže znovu, načež spálil Wiklifovy spisy a vyřkl nad Husem a zástanci jeho klatbu. Když tato klatba byla oznamována v kostelích, lid reptal hlasitě a při její opakování došlo i k výtržnostem. Papež pak vyzval Husa, aby k němu se dostavil k zodpovědní. Hus ale poslal mu žádost, aby upustil od požadavku dlouhé cesty. Papež však od svého požadavku neustoupil a v zápleť vyhlásil nad Husem klatbu. Král Václav Čtvrtý se nad tím velmi pobouřil a vydal rozkaz, aby arcibiskupovi a kanovníkům zabaveny byly jejich statky. Arcibiskup pak po té vyhlásil klatbu nad celou Prahou.

Papež přijel v průvodu 600 osob. Husův průvod dorazil do Kostnice dne 3. listopadu. V zápleť přibylí do Kostnice Husovi protivníci, jmenovitě Štěpán z Pálce, Michal z Prahy a Jan Železný, biskup litomyšlský. Českým pánům podařilo se přiměti papeže, aby zrušil aspoň po čas pobytu v Kostnici Husovu klatbu.

Husovi nepřátelé z Čech však počali konti pikle. Jmenovitě Michal proti němu šťval, za arcikacíře jej prohlásil a popuzoval proti němu lid. On a jeho pomocníci dokonce prohlásili, že Hus chce se pokusiti o útěk a přičinili se o to, aby byl zatčen a uvězněn. Dne 6. prosince skutečně Hus byl jat a uvězněn v Dominikánském klášteře. Čeští pánové proti tomu u císaře Sigmunda protestovali, ale marně. Sigmund zachoval se hanebně, věrolomně a lid český mu toho nikdy neodpustil. Čeští pánové žádali aspoň, aby s Husem bylo lépe zacházeno, ale ani v tom ohledu nebylo jim vyhověno.

V Čechách zpráva o uvěznění Jana Husa vzbudila velké vzrušení. Hus zatím v žaláři onemocněl. Pražská universita poslala konšelům kostnickým prosebný přips, aby se Husa ujali, ale ani to nepomohlo. Jeho přátelé chtěli se vypraviti do Kostnice a násilím jej vyrvat ze spárů jeho nepřátel, ale Hus požádal je, aby nevydávali se zbytečně v nebezpečení.

Mezitím papež Jan, seznav, že jeho nepřátelé usilují o jeho sesazení, ujel do Šafhuзу a byl po té prohlášen za sesazeného. Hus přesazen byl z Dominikánského klášteře do pevnosti Gottlieben a zde připoután byl řetězy ku zdi a mučen hladem a žízní. Šlechtici čeští a polští, v Kostnici se nalézající, žádali pak směn, aby Husovi poskytl brzké slyšení. Také snem pražský a brněnský poslaly Sigmundovi listy s podobnou žádostí. Na žádosti tyto bylo slíbeno, že Hus vyslechnut bude dne 5. června. Hus převezten byl pak do klášteře Bosáků a bývalé jeho vězení zaujímal bývalý papež Jan, jenž mezitím byl zajat.

Osud Husův byl rozhodnut dříve, než k slyšení skutečně došlo. Jeden z českých pánů náhodou spatřil mezi listinami, vztahujícími se k rozepři Husově, hotový rozsudek, jímž Hus odsouzen byl k smrti upálením. Sigmund znovu byl žádán, aby nepřipustil k tomu, aby Husovi bylo ulíběno dříve, dokud náležitě nebude vyslyšen. Sigmund pak nařídil, aby Hus byl nejdříve vyslechnut a po té teprve souzen.

Snem nezachoval se k Husovi tak, jak bylo očekáváno. Sjezd následkem působení nepřátel Husových byl vůči němu předpojatý a rozvášněný. Hus byl vyzván, aby odvolal svoje učení. Hus se statečně hájil a za to byl tupen a okřikován. Bylo mu přičítáno mnoho, co nečinil. Snem žádal, aby Hus odvolal všechno, z čeho byl obviněn, ale Hus prohlásil, že nemůže odvolávati toho, čeho nečinil. Hus měl před sněmem slyšení tři, ale žádná z nich nebylo náležitě řízeno. Často ani k slovu nebyl připuštěn.

Po třetím slyšení, dne 7. června, Hus vyzván byl znovu, aby odvolal všechno, čemu učil. Hus odvětil rozhodně, že se mu přičítají bludy, kterým neučil a nevěřil, a následovně jich nemůže odvolávati. Žádal pak směn, aby mu dokázal, že to, co káždá, jsou bludy a pak je milerád odvolá. Čtěl pak svoje učení vysvětliti, ale snem mu toho nedovolil.

Zrádný král Sigmund zachoval se hanebně po těchto slyšeních. Prohlásil přímo, že Husa považuje za kacíře a že souhlasí s jeho odsouzením k smrti upálením. Z Prahy pak došla nová žádost s podpisy a pečeti 250 pánů českých, aby Husovi byla vrácena svoboda. Snem této žádosti si ani nepovšiml a nařídil, aby Hus znovu uvřzen byl do vězení. Hus pak v žaláři napsal několik listů do Čech, v kterých tklivě rosnoucí se se svými přáteli. (Vyňatky z těchto listů nalezneme dtenať na jiném místě tohoto listu.)

Dne 5. července, 1415, vyzván byl Hus znovu, aby odvolal vše, čemu učil. Hus žádal znovu, aby snem mu dokázal, že učil bludům. V sobotu, dne 6. července, přivezen byl Hus do chrámu biskupského, kde přečteno bylo třicet

Dne 5. července, 1415, vyzván byl Hus znovu, aby odvolal vše, čemu učil. Hus žádal znovu, aby snem mu dokázal, že učil bludům. V sobotu, dne 6. července, přivezen byl Hus do chrámu biskupského, kde přečteno bylo třicet

(Dokoneání na str. 12.)

Mezi kněžstvem bujely velké zlořády. Práva kněží byla velika a bylo jich velmi často zneužíváno. Bylo mnoho církevních nešvarů a povstávali proti nim i vynikající církevní hodnostáři, ale hlas jejich byl slabý a naprávy nebylo i při jejich nejlepší vůli docíleno. Císař Karel Čtvrtý sám toužil po nápravě, ale nemohl ji docílit. Prvními, kdož kázali proti rozmařilosti kněžské, byli Konrád Waldhauser a Jan Milíč z Kroměříže. Oba tepali bezohledně nešvary mezi kněžstvem a nekeřtili nikoho. Je přirozeno, že jejich činnost nebyla se tím, kdož se v těchto nešvarech líbali. Církovní mužové této obžalování byli z kacířství, ale p.dali se jim, obhájit.

V blahodárné práci jejich pokračováno bylo dále v jejich stoupeni a hlavně p.k Janem Husem, kterému z počátku dostávalo se podpory od arcibiskupa Zbyňka z Hazmburga. Tento arcibiskup toužil po nápravě v církvi a požádal Husa, aby jej upozorňoval na všechny nešvary. Zároveň pak nařídil, aby konány byly schůze duchovenstva, při kterých kázával proti nešvarům v církvi Hus anebo jiný kazatel, stejného s ním smýšlení. Arcibiskup někdy přitomen byl p.k Janem Husovým a dal mu na jevo svoji plnou spokojenost. Hus získával si přízeň i u dvora královského a sama královna Žofie vyvolila si jej za svého zvědavníka. Lid pražský jeho kázání horlivě navštěvoval a v nich si líbali. K oblíbě Husově představitel přispíval jeho bezvadný život a opravdovost.

V Anglii proti zlořádám církevním vystoupil v té době učenec Jan Wiklif a jeho spisy dostaly se také do Prahy, kde hojně byly četeny a mluveno o nich. Hus vážil si těchto spisů nesmírně a byl horlivým jejich čtenářem. Na pražské universitě, kde o k. i. h. Wiklifových často se mluvílo, povstaly pro některé články spory a universita rozdělila se na dva tábory. Jeden z nich se Wiklifův zastával, druhý pak byl proti němu. Hus však některých Wiklifových článků, které považovány byly za bludné, se zastával. Poněvadž přitom neustával v kázání proti rozmařilosti kněžské, podána byla na něho žaloba.

Nový papež uznán byl také arcibiskupem pražským. Arcibiskup však nezměnil se v hůvu proti Husovi a vyzval jej, aby odstál se ze žaloby, která před rukou na něho byla podána. K této žalobě přidružil se navíc a sice, že Hus šťval proti Němcům, dopustil se bludů a drží se spisů Wiklifových, které uznány byly za kacířské. Hus se statečně hájil a ospravedlňoval se. Toho ale arcibiskup nedbal a obžaloval jej u papeže. Papež pak spínomoemil arcibiskupa, aby proti bludářům a vyznavačům učení Wiklifova co nejprísneji zakročil. Hus odvolal se k nástupci papeže Alexandra, Janu Dvacátému Třetímu, a jmenovitě protestoval proti zákazu kázání v kapli Betlémské, snaže se dokázati, že se tím obmezuje svoboda slova božího.

Hus, nedbaje zákazu arcibiskupa, kázal v kapli Betlémské dále, obhajoval spisy Wiklifovy a mluvil proti obmezování svobody slova božího. Arcibiskup obžaloval Husa u papeže znovu, načež spálil Wiklifovy spisy a vyřkl nad Husem a zástanci jeho klatbu. Když tato klatba byla oznamována v kostelích, lid reptal hlasitě a při její opakování došlo i k výtržnostem. Papež pak vyzval Husa, aby k němu se dostavil k zodpovědní. Hus ale poslal mu žádost, aby upustil od požadavku dlouhé cesty. Papež však od svého požadavku neustoupil a v zápleť vyhlásil nad Husem klatbu. Král Václav Čtvrtý se nad tím velmi pobouřil a vydal rozkaz, aby arcibiskupovi a kanovníkům zabaveny byly jejich statky. Arcibiskup pak po té vyhlásil klatbu nad celou Prahou.

Papež přijel v průvodu 600 osob. Husův průvod dorazil do Kostnice dne 3. listopadu. V zápleť přibylí do Kostnice Husovi protivníci, jmenovitě Štěpán z Pálce, Michal z Prahy a Jan Železný, biskup litomyšlský. Českým pánům podařilo se přiměti papeže, aby zrušil aspoň po čas pobytu v Kostnici Husovu klatbu.

Husovi nepřátelé z Čech však počali konti pikle. Jmenovitě Michal proti němu šťval, za arcikacíře jej prohlásil a popuzoval proti němu lid. On a jeho pomocníci dokonce prohlásili, že Hus chce se pokusiti o útěk a přičinili se o to, aby byl zatčen a uvězněn. Dne 6. prosince skutečně Hus byl jat a uvězněn v Dominikánském klášteře. Čeští pánové proti tomu u císaře Sigmunda protestovali, ale marně. Sigmund zachoval se hanebně, věrolomně a lid český mu toho nikdy neodpustil. Čeští pánové žádali aspoň, aby s Husem bylo lépe zacházeno, ale ani v tom ohledu nebylo jim vyhověno.

V Čechách zpráva o uvěznění Jana Husa vzbudila velké vzrušení. Hus zatím v žaláři onemocněl. Pražská universita poslala konšelům kostnickým prosebný přips, aby se Husa ujali, ale ani to nepomohlo. Jeho přátelé chtěli se vypraviti do Kostnice a násilím jej vyrvat ze spárů jeho nepřátel, ale Hus požádal je, aby nevydávali se zbytečně v nebezpečení.

Mezitím papež Jan, seznav, že jeho nepřátelé usilují o jeho sesazení, ujel do Šafhuзу a byl po té prohlášen za sesazeného. Hus přesazen byl z Dominikánského klášteře do pevnosti Gottlieben a zde připoután byl řetězy ku zdi a mučen hladem a žízní. Šlechtici čeští a polští, v Kostnici se nalézající, žádali pak směn, aby Husovi poskytl brzké slyšení. Také snem pražský a brněnský poslaly Sigmundovi listy s podobnou žádostí. Na žádosti tyto bylo slíbeno, že Hus vyslechnut bude dne 5. června. Hus převezten byl pak do klášteře Bosáků a bývalé jeho vězení zaujímal bývalý papež Jan, jenž mezitím byl zajat.

Osud Husův byl rozhodnut dříve, než k slyšení skutečně došlo. Jeden z českých pánů náhodou spatřil mezi listinami, vztahujícími se k rozepři Husově, hotový rozsudek, jímž Hus odsouzen byl k smrti upálením. Sigmund znovu byl žádán, aby nepřipustil k tomu, aby Husovi bylo ulíběno dříve, dokud náležitě nebude vyslyšen. Sigmund pak nařídil, aby Hus byl nejdříve vyslechnut a po té teprve souzen.

Snem nezachoval se k Husovi tak, jak bylo očekáváno. Sjezd následkem působení nepřátel Husových byl vůči němu předpojatý a rozvášněný. Hus byl vyzván, aby odvolal svoje učení. Hus se statečně hájil a za to byl tupen a okřikován. Bylo mu přičítáno mnoho, co nečinil. Snem žádal, aby Hus odvolal všechno, z čeho byl obviněn, ale Hus prohlásil, že nemůže odvolávati toho, čeho nečinil. Hus měl před sněmem slyšení tři, ale žádná z nich nebylo náležitě řízeno. Často ani k slovu nebyl připuštěn.

Po třetím slyšení, dne 7. června, Hus vyzván byl znovu, aby odvolal všechno, čemu učil. Hus odvětil rozhodně, že se mu přičítají bludy, kterým neučil a nevěřil, a následovně jich nemůže odvolávati. Žádal pak směn, aby mu dokázal, že to, co káždá, jsou bludy a pak je milerád odvolá. Čtěl pak svoje učení vysvětliti, ale snem mu toho nedovolil.

Zrádný král Sigmund zachoval se hanebně po těchto slyšeních. Prohlásil přímo, že Husa považuje za kacíře a že souhlasí s jeho odsouzením k smrti upálením. Z Prahy pak došla nová žádost s podpisy a pečeti 250 pánů českých, aby Husovi byla vrácena svoboda. Snem této žádosti si ani nepovšiml a nařídil, aby Hus znovu uvřzen byl do vězení. Hus pak v žaláři napsal několik listů do Čech, v kterých tklivě rosnoucí se se svými přáteli. (Vyňatky z těchto listů nalezneme dtenať na jiném místě tohoto listu.)

Dne 5. července, 1415, vyzván byl Hus znovu, aby odvolal vše, čemu učil. Hus žádal znovu, aby snem mu dokázal, že učil bludům. V sobotu, dne 6. července, přivezen byl Hus do chrámu biskupského, kde přečteno bylo třicet

(Dokoneání na str. 12.)